

(1243) “माङ् माने” (IV-दिवादि:-1142. सक. अनि. आत्म.)

‘मिमीते मायते माने माति तत्रैव शब्दुकि ।’ (श्लो. 9) इति देवः ।

दुर्गादयः केचिदेवाभुं धातुं पठन्ति । क्षीरस्वामिप्रभृतयस्तु न पठन्ति ।

मायकः-यिका, मापकः-पिका, मित्सकः-त्सिका, मेमीयकः-यिका ;
माता-त्री, मापयिता-त्री, मित्सिता-त्री, मेमीयिता-त्री ; इत्यादीनि सर्वाण्यपि
रूपाणि आदादिकमातिवत् (1240) ज्ञेयानि । शानचि, ¹मायमानः इति रूपम् ।

(1244) “मान पूजायाम्”

(I-भ्वादि:-972. सक. सेट्. आत्म.) [अ]

‘पूजायां मानयेत् मानेत् यौ, मीमांसेत तड्सनोः ।’ (श्लो. 126) इति देवः ।

²मीमांसकः-सिका, मीमांसकः-सिका, मीमांसयिषकः-षिका, ³मानकः-
निका ; मीमांसिता-त्री, मीमांसयिता-त्री, मीमांसयिषिता-त्री, मान-
यिता-त्री ; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिकदीदांसतिवत्
(832) ज्ञेयानि । अस्यात्मनेपदित्वात् शानजेव, न शतेति विशेषः । ⁴माता ।

1. शानचि, ‘दिवादिभ्यः—’ (3-1-69) इति श्यनि, रूपमेवम् । अत्र श्यनोऽपि-
त्सार्वधातुकत्वेन छिद्रद्वावात् ‘धुमास्था—’ (6-4-66) इति ईकारे सति मीयमानः
इत्येव न्याय्यम् । ‘गामादाग्रहणेष्वविशेषः’ (परि. 116) इति वचनमप्यस्य ईकारे
ऽनुकूलम् । तथापि सर्वैरपि वैयाकरणैः ‘धुमास्था—’ (6-4-66) सूत्रे भौवादिका-
दादिकजौहोत्यादिकमाधातूनामेव ग्रहणस्योक्तत्वात् अत्र न ईकार इति ज्ञेयम् ।
2. ‘मान्बधदान्ज्ञान्भ्यो दीर्घश्चाभ्यासस्य’ (3-1-6) इति स्वार्थे सन् । अभ्यासकार्येषु
प्रवृत्तेषु दीर्घश्चाभ्यासस्य भवति । एवमेवोत्तरत्र सर्वत्रापि ज्ञेयम् ।
3. ‘अवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवति’ (भाष्यम् 3-1-6) इति वचनात्
स्वार्थसन्नतादेवास्यात्मनेपदत्वम्, अर्थान्तरे तु चुरादिपाठ उन्नेयः । तदानीं
‘शेषात् कर्तरि—’ (1-3-78) इति परस्मैपदम् । स्वार्थसन्नपि अर्थान्तरे न
भवति इत्यतः मानकः-निका, मानयिता-त्री, मानयन्-न्ती इत्यादीनि
रूपाण्युद्भूतानि ।
4. ‘नसृनेष्टृ—’ (द. उ. 2-3) इत्यादिना तृन्तृचोः प्रत्यययोः नकारलोपे च रूपमेवम् ।
माता = जननी ।

[अ] ‘मानेर्जिज्ञासायाम्’ इति (काशिका 3-1-6) वचनात् पूजितविचारे
धातोरस्य नित्यसन्नतत्वम् । न तु इच्छार्थकः सन् । ‘नित्यसन्नतत्वसाधनाच्च धातोः
पृथक् प्रयोगाभावात् पूजाव्यर्थपाठो व्यर्थः’ इति हरदत्तादयः । स्वार्थसन्नतात्
क्रमेण प्यन्तस्य, इच्छासन्नतस्य च प्रयोगः प्रदर्शित इति ज्ञेयम् ।